

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2022 r.

sprawy **P. P. (1) i R. T. (1)**

oskarżonych z art. 231§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 10 sierpnia 2022 r. sygn. akt II K 203/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uznając, że oskarżeni popełnili zarzucone im czyny w kształcie, określonym w zaskarżonym wyroku, które wyczerpały znamiona określone w art. 231§1 kk, na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie wobec nich warunkowo umarza tytułem próby na okres roku;
2. na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 43a§1 kk orzeka od oskarżonych świadczenia pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwotach po 1000 (tysiąc) złotych;
3. uchyla zawarte w pkt IV i VI wyroku rozstrzygnięcia o środkach karnych zakazu zajmowania stanowisk;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 100 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz po 10 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

śc UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 764/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 10 sierpnia 2022 r. sygn. akt II K 203/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego R. T. (1):</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego skutkującą przyjęciem, iż oskarżony R. T. (1), pełniąc służbę na stanowisku dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w W. nie wykonał wszystkich koniecznych czynności związanych ze zdarzeniem w dniu 8 października 2019 roku w miejscowości P. ograniczając możliwości wykrywcze w sprawie czym działał na szkodę interesu publicznego w zakresie wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz zebrania, utrwalenia i zabezpieczenia w niezbędnym zakresie dowodów dla Sądu, podczas gdy oskarżony R. T. (1), po otrzymaniu relacji od wykonujących czynności na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy Policji, podejmując decyzję o dalszym prowadzeniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

sprawy w kierunku wykroczenia jako zdarzenie drogowe z art.86§1 kw wykonał w tym zakresie wszystkie niezbędne i konieczne czynności w sprawie dla zebrania i zabezpieczenia dowodów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. T. (1) zaniechał zlecenia poczynienia ustaleń odnośnie miejsca przebywania właściciela oraz kierowcy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz zaniechał zarządzenia działań penetracyjnych na miejscu zdarzenia, podczas gdy oskarżony R. T. (1), niezwłocznie po otrzymaniu informacji skierował na miejsce zdarzenia najbliższy będący w dyspozycji patrol Policji i po odebraniu relacji funkcjonariuszy Policji zlecił działania penetracyjne zmierzające do zatrzymania kierowcy pojazdu oraz zabezpieczył dowody na miejscu zdarzenia poprzez polecenie podległym funkcjonariuszom wykonanie czynności procesowych przesłuchania w charakterze świadków ustalonych osób;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. T. (1) nie dopełnił obowiązków służbowych wynikających ze wskazanych w treści zarzutu przepisów ustawy o Policji oraz przepisów Zarządzenia nr 1173 Komendanta Głównego Policji, podczas gdy podjęte przez oskarżonego działania związane z przedmiotowym zdarzeniem były zgodne z zapisami ustawy o Policji oraz odpowiednimi przepisami

Zarządzenia nr 1173 z dnia 10.11.2004 roku;

4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. T. (1) poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy oraz właściwości podmiotowe oskarżonego, jego dotychczasowa niekaralność, nienaganny przebieg ponad 27 lat służby jako funkcjonariusza Policji oraz wyniki wewnętrznego postępowania dyscyplinarnego, gdzie odstąpiono od wymierzenia kary, uzasadniają przyjęcie, że postępowanie karne wobec oskarżonego R. T. (1) powinno zostać warunkowo umorzone bądź Sąd winien, zważywszy na powyższe okoliczności odstąpić od wymierzenia kary, stosując przepis art. 59 kk

Apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (1)

1. Obrazy przepisów postępowania, a mianowicie:

• art. 7 kpk poprzez:

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego P. P. (1) polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że jego wyjaśnienia są wyrazem linii obrony obranej w celu uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu, wsparta wiarygodnymi dowodami z zeznań świadków w osobach A. S., G. S., Z. K., R. K., A. O., T. C., K. G. i M. S., jak również dowodu w postaci stenogramu rozmowy przeprowadzonej pomiędzy P. P. (1) i R. T. (1) w dniu 8 października 2019 r. powinna prowadzić do wniosku, iż wyjaśnienia te są oparte na

prawdzie, stanowcze, konsekwentne i nie zawierają żadnych wewnętrznych sprzeczności oraz znajdują oparcie w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym, a same działania oskarżonego w związku ze sprawowaną funkcją „kontrolnego” były prawidłowe w realiach niniejszej sprawy;

• art. 410 kpk poprzez:

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne w tej części wyjaśnień R. T. (1) i tym samym oparcie poczynionych ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie faktu, że wymieniony w sposób nieprawdziwy opisał przebieg rozmowy przeprowadzonej z P. P. (1) stwierdzając, iż w jej toku przedstawił oskarżonemu działania podjęte w związku z przyjętym zgłoszeniem oraz na jego polecenie zaprzestał wykonywania dalszych czynności kwalifikując je jako wykroczenie, podczas gdy z treści stenogramu rozmowy przeprowadzonej pomiędzy R. T. (1) i P. P. (1) wynika jednoznacznie, iż wymieniony w trakcie rozmowy trwającej 37 sekund poinformował oskarżonego wyłącznie o zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia i ucieczce kierowcy z miejsca zdarzenia, w żaden sposób nie artykułując wątpliwości co do sposobu dalszego działania w tej sprawie przez funkcjonariuszy Policji oraz nie prosząc o pomoc w podejmowanych czynnościach;

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z

uznanych za wiarygodne w tej części zeznań świadków w osobach A. S., G. S., Z. K., R. K., A. O., T. C., K. G. oraz M. S. i tym samym oparcie poczynionych ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie faktu, że wymienieni oceniając działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji w przedmiotowej sprawie odnieśli się negatywnie wyłącznie do czynności realizowanych przez R. T. (1) stwierdzając, iż odstąpiliby od informowania „kontrolnego” o tym zdarzeniu, bądź też dokonaliby tego dopiero po podjęciu szeroko zakrojonych poszukiwań kierowcy, które nie przyniosłyby skutku w postaci jego ujęcia;

2. - Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, którego dopuścił się Sąd meriti w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż P. P. (1) popełnił czyn zarzucany mu a/o, w sytuacji gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy świadczy jednoznacznie o tym, iż oskarżony nie dysponował żadną wiedzą o przedmiotowym zdarzeniu oprócz lakonicznej informacji uzyskanej za pośrednictwem R. T. (1), który nie poinformował oskarżonego o podjętych czynnościach, jak również znanych mu szczegółach zdarzenia, co nie obligowało P. P. (1) do podjęcia działań w celu intensyfikacji poszukiwań kierowcy pojazdu i w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, iż dopuścił się on czynu z art. 231 § 1 kk.

- Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż decyzja nr 54/2018 Komendanta

	<p>Powiatowego Policji w W. z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie organizacji systemu nadzoru w Komedzie Powiatowej Policji w W. jest aktem prawnym, którego ewentualne naruszenie jest penalizowane w ramach prawa karnego, a nie wyłącznie postępowania dyscyplinarnego, podczas gdy jest to akt wewnętrzny, którego treść i redakcja różni się w zależności od jednostki Policji, w której obowiązuje, przy tym jest aktem niższego rzędu wobec Zarządzenia nr 1173 Komendanta Głównego Policji z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie organizacji służby dyżurnej w jednostkach organizacyjnych Policji, które w realiach niniejszego postępowania pozostaje jedynym aktem prawnym, na podstawie którego można dokonywać oceny prawnokarnej zachowania oskarżonych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podstawowe zarzuty obu apelacji, dotyczące oceny dowodów i ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonych, były bezzasadne. Sąd I instancji dokonał bowiem wbrew wywodom skarżących w pełni prawidłowej oceny dowodów, precyzyjnie wskazując, które uznał za w pełni godne wiary, którym wiarygodności odmówił i w jakim zakresie, a swe stanowisko umotywował wyczerpująco, logicznie i przekonywująco. Skarżący nie przedstawili argumentów, które logice tej skutecznie by zaprzeczyły, wręcz przeciwnie – niektóre sformułowane były całkowicie nielogicznie, wobec czego nie</p>		

mogły obalić rozumowania Sądu I instancji.

Istota czynu, przypisanego oskarżonemu R. T. polegała na tym, że jako dyżurny KPP w W. i wbrew wynikającemu z tego faktu obowiązkowi, mając informację o prawdopodobnym popełnieniu przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie podjął odpowiednich działań, by zrobić wszystko, co było wówczas możliwe, by podejrzenie to zweryfikować, zabezpieczyć dowody, a więc przede wszystkim ustalić kierującego i stan jego trzeźwości. Nielogicznym jest więc zarzut apelacji jego obrońcy, że wyrok jest niesłuszny, bo po podjęciu decyzji, by sprawę rozliczyć jako wykroczenie drogowe, podjął w tym kierunku niezbędne czynności – wszak istota problemu polega na tym, że nie potraktował zgłoszenia jako przestępstwa, ale jako wykroczenie i przez to nie zlecił dalszych czynności! Nie można było uznać za logiczny zarzutu, że przecież wysłał na miejsce zdarzenia patrol policji, zlecił im penetrację terenu i przesłuchanie świadków, skoro istota zarzutu polegała na wskazaniu, że czynności te były niewystarczające, a jego wina polega na tym, że nie wysłał tam większej ilości patroli, a zlecenie pobieżnego tylko opatrolowania wyłącznie najbliższej okolicy było niewystarczające, bo powinien wykorzystać inne, wskazane w zarzucie i uzasadnieniu aktu oskarżenia możliwości. Skarżący nie zakwestionował tego, że oskarżony ten takie możliwości miał lub tego, że z pewnych powodów nie mógł lub nie powinien z nich korzystać. Kontestowana apelacją kwestia, czy R. T. miał akurat takie, jak w zarzucie, obowiązki, nie

wynika wprost z żadnego przepisu ustawy o Policji czy aktów niższej rangi, ale na tle tych przepisów jest banalnie oczywista dla każdego – obowiązkiem policjanta na służbie jest „łapać przestępców”, zaś przepisy nie przewidują wszystkich szczegółów, jak mają to robić, nie mówią np. wprost, że w bezpośrednim pieszym pościgu policjant ma obowiązek starać się biec szybciej niż uciekający przestępca, bo inaczej pościg może okazać się nieskuteczny. Jest oczywiste, że jeżeli potencjalny nietrzeźwy kierowca uciekł w pola, to bez jego zatrzymania nie da się zbadać stanu jego trzeźwości i może on przez to uniknąć odpowiedzialności, wobec czego, by wypełnić podstawową misję Policji, trzeba zrobić to, co da się zrobić, by go zatrzymać i zbadać. Oskarżony wysłał to tego jeden patrol, jednak gdy nie udało się mu tego dokonać, miał do wyboru albo zwyczajnie to zaakceptować i zaprzestać dalszych działań, ograniczając się do „jakiegokolwiek” rozliczenia zgłoszenia, albo zintensyfikować działania, wysyłając na poszukiwania w terenie innych funkcjonariuszy, psa tropiącego, ustalając np. w dostępnych systemach dane właściciela pojazdu, w tym jego adres i ustalając z wykorzystaniem tych danych np. jego nr telefonu, by z jego pomocą spróbować się z nim skontaktować - lub ustalić miejsce jego pobytu. Oskarżony wybrał to pierwsze, wygodniejsze rozwiązanie i choć żadne z jego działań nie łamało żadnego przepisu procedury, jednak całościowo miało się ono z celem, bo zbadanie stanu trzeźwości dopiero następnego dnia po południu nie mogło w żaden sposób posłużyć za

dowód tego, czy kierujący w chwili zdarzenia był trzeźwy.

Podobnie nietrafne były argumenty apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (który nie wnosił o sporządzenie uzasadnienia wyroku odwoławczego na piśmie, wobec czego motywy rozstrzygnięcia w tym zakresie przedstawione będą bez szczegółów). Słusznym było ustalenie przez Sąd I instancji (na podstawie prawidłowo dokonanej oceny dowodów, głównie z dokumentów), że jako Kontrolny KPP w W. był on władny i zobowiązany do bieżącej oceny prawidłowości czynności, podejmowanych również przez Dyżurnego tej jednostki, słusznie też Sąd ustalił, że wbrew obowiązkowi (wynikającemu nie tylko z aktów prawa powszechnie obowiązującego, ale z wszelkich źródeł, regulujących zakres obowiązków służbowych, jakim mogłaby być przecież choćby umowa o pracę) nie zrobił on tego, co mógł zrobić. Mimo iż Dyżurny wskazał, że kierujący pojazdem, być może nietrzeźwy, oddalił się z miejsca zdarzenia i wyraził wątpliwości, że bez możliwości jego zbadania sprawa o przestępstwo z art. 178a kk nie będzie miała podstaw dowodowych, wobec czego lepiej chyba będzie oportunistycznie rozliczyć to jako kolizję drogową, nie zasugerował mu choćby, że prawidłowym byłoby zintensyfikowanie działań, by kierującego jednak jak najszybciej odnaleźć i zbadać stan jego trzeźwości, wręcz przeciwnie, zaakceptował rozwiązanie minimalistyczne.

Za zasadny można było uznać natomiast zarzut, sformułowany wprawdzie nie jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w

zakresie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale jako zarzut rażącej surowości kary, ale w istocie kwestionujący wszystkie ustalenia, prowadzące do uznania, że nie są spełnione przesłanki warunkowego umorzenia postępowania. Zarzut ten poprzez treść art. 435 kpk znalazł zastosowanie również co do oskarżonego P. P.. Każde niedopełnienie przez funkcjonariusza Policji obowiązków, godzące w interes publiczny, będzie wyczerpywać znamiona określone w art. 231 § 1 kk, jednakże nie można twierdzić, że zawsze, w każdym przypadku stopień winy, a zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości takiego czynu, będzie wykraczał ponad poziom, określony w art. 66 kk. Jeśli chodzi o stopień winy, niewątpliwie oskarżeni działali wbrew obowiązkowi, mieli świadomość, że mogą zrobić więcej, że to może przyczynić się do zwiększenia wykrywalności, sprawić, by potencjalny sprawca przestępstwa poniesie za nie odpowiedzialność, ale też nie stwierdzono, by działali oni celowo po to, by pomóc sprawcy przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności. Nie można jednak zapominać, że każdy zarządzający zasobami ludzkimi i sprzętowymi musi gospodarować nimi rozsądnie, oceniać możliwości, potrzeby i potencjalny rozwój wypadków – Policja jest formacją, która powinna zapewniać ciągłość gotowości do realizowania swoich zadań i nawet jeśli w danej chwili kolejni funkcjonariusze nie są zajęci przy realizacji innych bieżących zgłoszeń, to mają przecież i inne obowiązki, zaś w każdej chwili może nastąpić nowe, bardzo poważne zdarzenie w odległej części powiatu i wskutek zaangażowania wszystkich sił na do poszukiwań jednego

kierowcy po lasach i polach szybkie oddelegowanie części z nich może okazać się utrudnione i opóźnić być może bardzo pilną interwencję w innym miejscu. Dyżurny ma obowiązek tak organizować pracę, by wszystkie te potrzeby zabezpieczyć i można zrozumieć (choć niekoniecznie zaakceptować), że dla zabezpieczenia tych sił na możliwe zgłoszenia mniejszą wagę przyłoży do zgłoszenia bieżącego, które nie dotyczy jednak zdarzenia o wielkiej wadze. Nie można też nie doceniać znaczenia doświadczenia zawodowego i swoistego przeczucia, tak istotnego w pracy m.in. Policji – doświadczony policjant niejednokrotnie jest w stanie przewidzieć, czy pewne działania przyniosą pożądane efekty, czy dana czynność będzie efektywna, czy może lepiej skupić się na innym aspekcie sprawy. Znajomość terenu, ocena możliwości zespołu poszukiwawczego, pora dnia i inne czynniki nawet podświadomie (oskarżeni tego nie podnosili) mogą prowadzić do wniosku o niskim prawdopodobieństwie celowości podejmowania działań na szeroką skalę. Również oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych można było dojść do wniosku, że nie jest on znaczny. Wprawdzie to wskutek ich zaniechań nie dało się ustalić, czy rzeczywiście sprawca przestępstwa nie poniósł żadnej odpowiedzialności, ani też czy faktycznie był trzeźwy, a wątpliwości obserwatorów wynikały wyłącznie z reakcji organizmu na alergen oraz lek przeciwhistaminowy, ale społeczny tego skutek nie wykroczył poza brak potencjalnego pociągnięcia go do odpowiedzialności. Występek zaś z art. 178a § 1 kk nie należy do kategorii szczególnie ciężkich,

<p>logika, a po części doświadczenie zawodowe nakazują uznać, że bardzo wiele osób nietrzeźwych, czasem nawet przy akceptacji otoczenia, kieruje samochodami i nie są ujawniani, wskutek czego nie ponoszą żadnej odpowiedzialności. Fakt, że bieżący przypadek nie jest odosobniony czy szczególny, pozwala na uznanie, że społeczna szkoda z niego wynikająca również nie jest szczególna czy znaczna.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzutu popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania, ewentualnie o odstąpienie od wymierzenia kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność głównych zarzutów, dotyczących zasadności przypisania oskarżonym winy, skutkowałą nietrafnością wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych.</p> <p>Zasadny był zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. T., dotyczący rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary (poprzez art. 435 kpk rzutujący na tożsamą sytuację współoskarżonego P. P.). Zdaniem Sądu Okręgowego ze względów wskazanych powyżej można było uznać, iż warunkowe umorzenie postępowania względem obu oskarżonych będzie w pełni wystarczające, by osiągnąć cele postępowania tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i</p>		

oddziaływania indywidualnego na oskarżonych, a nie sprzeciwia się temu żaden indywidualny interes pokrzywdzonego (skoro działanie oskarżonych nie naruszyło żadnego indywidualnego dobra chronionego prawem). Stopień społecznej szkodliwości ich czynów, w tym rodzaj ich następstw, jak też stopień zawinienia nie przemawiają za tym, że koniecznym jest ich szczególne społeczne napiętnowanie i nazwanie ich przestępcami w sytuacji, gdy ich czyn polega na tym tylko, że niedostatecznie mocno starali się złapać przestępcę.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Zmiana wyroku na korzyść współoskarżonego mimo braku analogicznego zarzutu w apelacji jego obrońcy</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Z uwagi na treść art. 435 kpk uwzględnienie zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego R. T. i zmiana wyroku na jego korzyść skutkowałą z urzędu zmianą również na korzyść oskarżonego P. P., jako że przemawiały za tym te same względy – tożsamość obowiązku i analogiczne zaniechanie.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie o sprawstwie obu oskarżonych</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

Bezasadność apelacji w powyższym zakresie i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd zmienił wyrok skazujący w ten sposób, że warunkowo umorzył postępowanie wobec obu oskarżonych na okres próby 1 roku z orzeczeniem świadczeń pieniężnych i z uchyleniem rozstrzygnięć o środkach karnych, które możliwe byłyby jedynie w razie wyroku skazującego	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jak wyżej	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący (a kwestii zasadniczej obie apelacje nie zostały uwzględnione). Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata w wysokości przewidzianej w art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w łącznej kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. T.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. P.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana